

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
З У. 11334/16
Дана 01.03.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА из ... – ПР јавни извршитељ, ул. ..., чији су пуномоћници Марија Ивановић, адвокат из Београда, ул. Проте Матеје бр. 64/1 и Душан Игњатовић, адвокат из Београда, ул. Симе Игуманова бр. 18, против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења број: 740-08-00352/2012-22 од 11.07.2016. године, у предмету престанак делатности јавног бележника, у нејавној седници већа одржаној дана 01.03.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за надокнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у ставу првом, утврђено је да тужиоцу, јавном извршитељу, именованом решењем министра правде број: 740-08-00352/2012-22 од 20.03.2013. године, за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду, са седиштем у Београду, ул. ..., рођеном дана године престаје делатност због навршавања радног века. Ставом другим решења одређено је да до именовања новог извршитеља послове, предмете и евиденцију по којима је поступао тужилац привремено преузима заменик јавног извршитеља ББ, именован решењем министра правде број: 740-08-0855/2015-22 од 25.04.2016. године. Ставом трећим одређено је да се решење објављује у „Службеном гласнику Републике Србије”.

У тужби коју је Управном суду, преко пуномоћника, поднео дана 10.08.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да приликом доношења решења није правилно примењен закон, није поступљено по

правилима поступка и да је донето услед погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је у моменту када је напунио 67 година живота, дана 29.04.2016. године, био на снази ранији Закон о извршењу и обезбеђењу који није предвиђао престанак делатности због навршења радног века, те да је Министарство донетим решењем од 11.07.2016. године ретроактивно утврдило престанак делатности због навршавања радног века а на основу новог Закона о извршењу и обезбеђењу. Сматра да је одлазак у пензију код предузетника добровољан чин и да у погледу њих не постоји могућност навршетка радног века када се у пензију одлази по сили закона. Наводи да је тужени оспореним решењем покушао да једно у суштини конститутивно решење заодене у декларативно рухо, што се не може прихватити. Такође, указује на одлуку Великог већа Европског суда за људска права у предмету Бака. Овај предмет се нашао пред Европским судом за људска права *inter alia* и због тога што је Мађарска донела закон којим је снизила праг за обавезну старосну пензију за судије, тужиоце и нотаре са ранијих 70 година старости на 62 године старости. У предметном поступку Европски суд је установио повреду Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те наложио Мађарској да подносицу представке исплати износе за материјалну и нематеријалну штету. Сматра да би, уколико би критеријуме Европског суда за људска права из случаја Бака против Мађарске применили на његов случај, добили идентичан исход, односно повреду права гарантованих Конвенцијом. Ово из разлога што је напустио свој приватни бизнис када се определио да постане извршитељ у време када је Закон о извршењу и обезбеђењу омогућавао извршитељима да делатност обављају без старосног ограничења. Као и у случају Бака који је имао легитимно очекивање да ће радити као судија до 70 године живота тако је и његово очекивање да ће моћи да се бави делатношћу извршитеља докле год се за то осећа способним и докле год то може да ради било основано и легитимно. Истиче да је у време важења старог Закона о извршењу и обезбеђењу направљена јасна разлика између две различите ситуације, прве која важи за лица у радном односу на које се примењује Закон о раду и друге која важи за извршитеље (предузетнике) на које се примењивао Закон о извршењу и обезбеђењу. Супротно томе, нови Закон о извршењу и обезбеђењу из 2016. године, нарушава ту јасну сепарацију и има амбицију да се одређени институти радног права предвиђени Законом о раду примењују на јавне извршитеље који су предузетници а не лица у класичном радном односу, јер они одлазе у пензију по слободној вољи у било ком тренутку након што испуне предвиђене услове за одлазак у пензију. На основу наведеног, предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужбу уважити и поништити оспорено решење туженог органа. Такође предлаже да суд туженог обавезе на трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе по АТ и за износе судских такси.

Тужени орган је, у одговору на тужбу од 07.11.2016. године, остао при наводима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Наводи да је јавни извршитељ предузетник и да се именује на неодређено време или док не наврши радни век а да пре тога његова делатност може престати само ако буде разрешен или му делатност престане на лични захтев. Наводи да нису основани наводи тужиоца да је Министарство правде ретроактивно утврдило престанак делатности јер је решење донето 11.07.2016. године, односно након ступања на снагу новог Закона о извршењу и обезбеђењу, а да истим није ни на који начин створена нова правна ситуација већ је констатована чињеница испуњења одређених година живота и

самим тим престанак делатности јавног извршитеља. Такође, истиче да нису основани ни наводи тужиоца да је решење по форми декларативно али са конститутивним дејством, имајући у виду одредбу члана 486. Закона о извршењу и обезбеђењу којим је прописано да министар решењем утврђује навршавање радног века јавног извршитеља. Самим тим, оспореним решењем је утврђено да тужиоцу престаје делатност због навршавања радног века, односно, наведеним решењем се само констатује тј. декларише конкретна правна ситуација - престанак делатности по сили закона навршењем радног века тужиоца.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, по налажењу Управног суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је, на правилно утврђено чињенично стање и без повреде правила поступка од утицаја на другачије решење ове правне ствари, правилно применио материјално право те је за своју одлуку дао разлоге које, као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд. Ово стога што је у спроведеном поступку правилно утврђено да је тужилац, који је за јавног извршитеља именован решењем министра правде број: 740-08-00352/2012-22 од 20.03.2013. године, рођен дана 29.04.1949. године, у моменту доношења решења имао навршених 67 година живота те да му из тог разлога престаје делатност по сили закона на основу члана 486. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС”, бр. 106/15) којим је прописано да јавном извршитељу престаје делатност по сили закона кад наврши радни век (став 1.), да радни век навршава кад напуни 67 година живота (став 2.) те да министар решењем утврђује навршење радног века јавног извршитеља (став 3.).

Суд је ценио навод тужбе да је тужилац напунио 67 година живота у тренутку када Закон о извршењу и обезбеђењу није важио али налази да су исти неосновани јер је тужени орган у моменту доношења решења правилно применио члан 486. Закона о извршењу и обезбеђењу те је истим правилно утврдио да тужиоцу престаје делатност због навршавања радног века.

Суд је ценио наводе тужбе који се односе на случај „Бака против Мађарске” пред Европским судом за људска права као и наводе да би, уколико би критеријуме Европског суда за људска права из овог случаја применили на тужиочев случај, добили идентичан исход, односно повреду права гарантованих Конвенцијом али налази да су исти неосновани. Ово из разлога што је тужиоцу утврђен престанак делатности, по сили закона, због навршавања радног века. С друге стране, у случају судије Бака констатована повреда члана 6 Конвенције, имајући у виду да му је био онемогућен приступ суду јер је превремени прекид његовог мандата на положају председника Врховног суда био унет у прелазне одредбе Закона о организацији судова и управљању судовима. На тај начин је био искључен из заштите коју пружа члан 6

Конвенције јер одлука о превременом разрешењу није ни на који начин судски преиспитана нити је подлежала ревизији. Такође, суд је у истом поступку констатовао повреду члана 10 Конвенције, закључујући да је судија Бака био кажњен због говора у оквиру његове професионалне одговорности коју му је налагао његов професионални положај, односно постојање узрочно-последичне везе између остваривања слободе изражавања подносиоца представке и прекида његовог мандата.

Суд је ценио и друге наводе тужбе али налази да исти нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одлучио као у ставу II диспозитива, применом одредби чланова 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр. 72/11), који се сходно примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима имајући у виду да тужилац није успео у претном управном спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.03.2018. године, 3 У. 11334/16

Записничар
Ана Ковачевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ